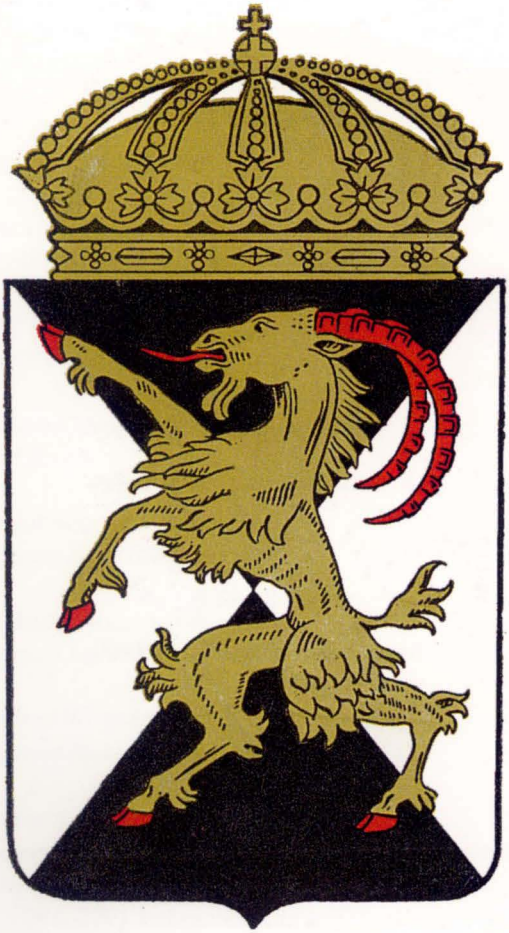
BOCKEN
1999

MEDLEMSBLAD FÖR KUNGL HÄLSINGE REGEMENTES KAMRATFÖRENING

BOCKEN

Årgång 59

Ansvarig utgivare
Redaktör:
Överstelöjtnant Knut Björkenstam
Birger Jarlsgatan 102 A, 1 tr.
114 20 Stockholm
Telefon: 08-15 69 34

Kamratföreningens sekreterare
Major Göran Larsson
Gävleborgsgruppen
Box 614
801 26 Gävle
Telefon: 026-53 29 19 (arb)

Kamratföreningens kassör
Kapten Kurt Kvist
Rodergatan 44 G
802 32 Gävle
Telefon: 026-18 47 06

Kamratföreningens postgiro
13 73 32-3

I 14 S postgiro
25 86 42-8

Medlemsavgifter för år 2000:
Kamratföreningen: 100:–
I 14 S: 50:-, ständigt medlemskap 750:–

* * *

Vid köp av äldre årgångar av Bocken samt av regementets två videofilmer kontakta kassören.
Filmerna är: "Sista utbildningsåret 1992–1993" samt "Hälsinge regemente i Gävle 1909–1994".

ISSN 0347-299X

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Sidan

Förord 4
av överstelöjtnant Knut Björkenstam

Kamratföreningens ordförande har ordet 5

Vad händer på Kungsbäck? 7
av överstelöjtnant Håkan Nordfors

En bortglömd regementschef 10
av överstelöjtnant Knut Björkenstam

En annorlunda förening 11
av överstelöjtnant Knut Björkenstam

Med hälsingar i Tornedalen 1944 12
av f. länsjaktvårdsledaren, major Hans Nedin

Gävle lottakår 70 år 15
av sekreterare Ulla Gotthold

Blåklintsblomman än en gång 16
av major Fred Brolin

Ett regementsjubileum utan regemente 17
av överstelöjtnant Knut Björkenstam

Sällskapet Hälsinge Regemente 24
av överstelöjtnant Lars Ljungkvist

Årsmötet 1999 26
av överstelöjtnant Knut Björkenstam

Kamratföreningens verksamhet 1998 28

I 14 S verksamhet 1998 31

FÖRORD

Här föreligger nu årets **Bocken** i form av en tidning, något som antyddes i förra årsboken. Kamratföreningens ekonomi tillåter inte längre utgivning av en betydligt kostsammare årsbok. I stället har en återgång skett till vad som gällde fram till 1959, nämligen ett en gång årligen utkommande medlemsblad. Formatet är emellertid detsamma som för de gamla årsböckerna, med undantag för 1998, så att "bladet" skall kunna ställas in i bokhyllan och efter hand komplettera tidigare årgångar.

Då omfånget på medlemsbladet är avsevärt mindre än för årsboken kommer huvuddelen av innehållet att beröra vad kamratföreningen och I 14 S (Stockholmsföreningen) genomför i form av möten, utflykter med mera. Detta är självklart. Vidare skall den alltjämt pågående militära verksamheten på Kungsbäck belysas. I mån av plats skall också artiklar om "hur det var förr" tas med.

Tidpunkten för utgivning av **Bocken** har lagts till december månad. Då finns möjlighet att få med huvuddelen av kamratföreningens och I 14 S aktiviteter under året.

Som redaktör för **Bocken** uppmanar jag även i år medlemmar och läsare att till mig sända in förslag till innehåll i nästa års medlemsblad. Aldrig så små bidrag är välkomna!

Till slut vill jag tacka kamratföreningens avgående ordförande, Tomas Bornestaf, för det stöd jag alltid rönt när det gäller arbetet med årsboken. Goda tankar, idéer och uppslag har underlättat arbetet. Tack jämväl för ett utomordentligt ordförandeskap som inneburit ett kraftigt uppsving för kamratföreningen och dess verksamhet.

Var så god! Här kommer 1999 års **BOCKEN.**

Knut Björkenstam
Redaktör

KAMRATFÖRENINGENS ORDFÖRANDE HAR ORDET

Jag må erkänna att jag i skrivandets stund i min egenskap av chef för Dalregementet upplever betydande svårigheter. Frågorna kring framtidens försvar är många och viktiga, men svaren är tyvärr få. Det enda som tycks helt säkert är att förändringarna blir omfattande. Uttryck som "stålbad" och "1925 års försvarsbeslut kommer att blekna vid en jämförelse" hörs i debatten. Måhända är det så, att när läsaren öppnar årets upplaga av Bocken är fler svar kända, och just i detta faktum ligger min svårighet. "Det är svårt att sia, särskilt om framtiden" sa en gång Falstaff Fakir. Detta gäller i allra högsta grad även för mig och nu.

Försvarsmaktens ominriktning motiveras av ekonomiska faktorer och ett förbättrat säkerhetspolitiskt läge för vårt land. Vi gläds alla åt den positiva omvärldsutvecklingen, men osäkra faktorer finns. Det föreligger ingen risk för väpnade konflikter i vårt område under de närmaste tio åren fastslår försvarsberedningen. Jag tycker att det finns anledning att visa en större ödmjukhet än så, när vi "siar om vår framtid". ÖB har med beredningens förslag som grund utarbetat ett förslag till ominriktning, som med rätta har kritiserats av många. Flera i militärledningen reserverade sig mot förslaget. Arméns samtliga förbandschefer protesterade i ett uppmärksammat brev. Detta var en unik åtgärd, som mig veterligt aldrig förekommit tidigare. I en SIFO-undersökning säger sig 66 procent av landets yrkesofficerare sakna förtroende för Försvarsmaktens högsta ledning.

Kritiken, som jag instämmer i, vänder sig både mot processen och mot innehållet i förslaget. Den snabba processen har inte gjort det möjligt för stora delar av organisationen att deltaga och säga sin mening och detta är naturligtvis inte bra.

Förslagets innebörd kritiseras i framförallt två avseenden. Det första avser avvägningen mellan flygvapnet och armén. Ytterst är det en fråga om antalet JAS-flygplan. ÖB:s förslag leder till att Sverige får Nordens minsta armé, men samtidigt får vi ett flygvapen som blir större än Norges, Danmarks och Finlands flygvapen tillsammans. I denna kritik vågar jag påstå att armén är enig.

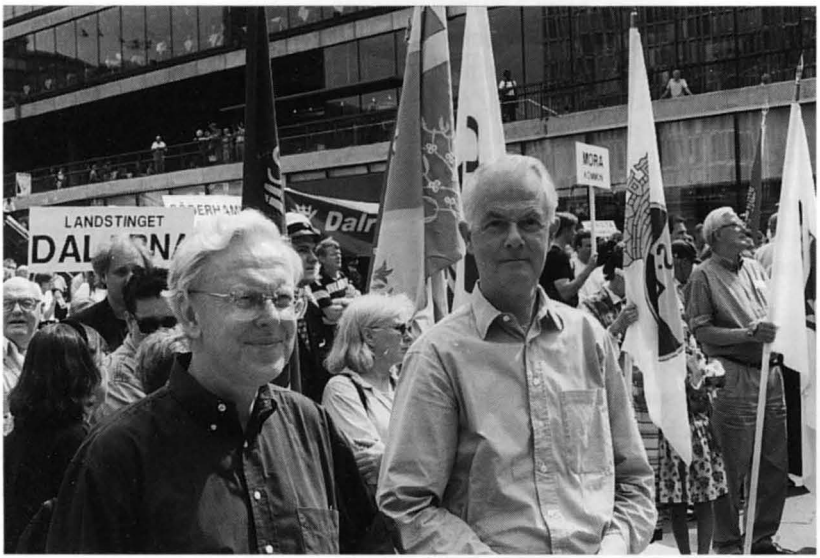
Men förslaget kritiseras också för behandlingen av värnpliktsfrågan. Den allmänna värnplikten ersätts med frivillig plikt (?). En av tre förväntas frivilligt vilja göra sin värnplikt och lottning tillgrips om inte frivilligheten räcker. Systemet kompletteras med kontraktsanställda och korttidsanställda soldater. Jag ser med oro på denna utveckling. För mig ligger det ett stort värde i folkförankringen, som här till del går förlorad. Men det är mer en

fråga om kvalité. Jag tror inte att ett frivilligt system ger lika hög personell kvalité som dagens pliktsystem. Egna erfarenheter och jämförelser i Bosnien stärker mig i min uppfattning.

Hemvärnet och de frivilliga försvarsorganisationerna utgör tillsammans med den allmänna värnplikten de viktigaste delarna i begreppet folkförankring. Deras uppgifter i en konflikts alla skeden är viktiga, och att förmågan att lösa uppgifterna är god visade bland annat Hälsingarna i år vid rikshemvärnschefens inspektion. Jag är rädd för att ÖB:s förslag avsevärt försvårar deras rekrytering. Och i så fall kan vi förlora även den andra viktiga delen av folkförankringen.

Låt mig till sist tacka Er alla för ett fint arbete under det gångna året. Låt mig också uttrycka en uppskattning över den fina anda som kännetecknat samarbetet mellan Hälsingar och Dalkarlar. Jag hoppas verkligen att vårt samarbete ges möjlighet att i någon form utvecklas även i framtiden.

Rolf Dahlström

Skrivaren och klubbföraren ur I 14 S deltar fredagen den 2 juli 1999 i manifestationen i Stockholm för Kungl Dalregementets fortbestånd.

Foto: Bo Sten.

VAD HÄNDER PÅ KUNGSBÄCK?

av Håkan Nordfors

Vi har nu tillhört I 13/Fo 53 i snart två år, tänk vad tiden går fort. Vår uppfattning är att samarbetet med Dalregementet går mycket bra och vi känner att regementschefen Rolf Dahlström och även hans personal hyser ett stort förtroende för oss. Även om vi aldrig blir "dalmasar" så tillhör vi ju Dalregementet efter senaste försvarsbeslutet. I början var det svårt men nu har vi ju naturligtvis accepterat detta. Vi känner oss trygga i denna nya miljö och vi hoppas att det får fortsätta så även i framtiden. Mer om detta lite längre fram i texten.

Vad är det då som har hänt under det senaste utbildningsåret? Jag vill gärna börja med Lille Jul 1998. Tänk vilken fantastisk tillställning. Vi var cirka 120 "officerare" som samlades, enligt vår gamla tradition, vid minnesstenen i Regementsparken för att dricka glögg och önska varandra en God Jul och ett Gott Nytt År. Vi åt därefter ett julbord på Högskolan och avslutade därefter kvällen på mässen som numera ligger i Soldathemmet. Det är många gamla minnen som kommer fram under en sådan kväll. Det stora deltagarantalet visar hur mycket vi alla känner för vårt gamla regemente, men även vad vi känner för varandra. Gävleborgsgruppen har ett mycket stort ansvar när det gäller att bevara våra gemensamma traditioner. Vi kommer att fortsätta att lösa denna trevliga uppgift även i framtiden.

Kvalitet tycker vi alla är mycket viktigt. Utan kvalitet i vårt arbete kommer vi inte att kunna "överleva" på sikt. Försvarsmakten har därför startat ett kvalitetsprojekt, **Q**, som vi verkligen har anammat.

Vi försöker att få kvalitet i allt vårt arbete. Det är då viktigt att vi startar med oss själva och vår egen verksamhet. Ett exempel på detta är att vi alla genomför en internutbildning i datakunskap.

Ett annat exempel på **Q-utveckling** är den chefsutbildning vi genomför med alla våra hemvärnschefer, allt i syfte att höja kvaliteten på våra hemvärnsförband. Vår utbildning av pluton- och gruppchefer är ytterligare ett exempel på **Q-arbete. Vår uppfattning är att utan bra chefer kommer det aldrig att bli ett fungerande krigsförband.**

Under rikshemvärnschefens inspektion av Gävleborgsgruppen i början på maj fick vi ett mycket bra tillfälle att visa upp vår förmåga att lösa våra många uppgifter. Rikshemvärnschefen och hans medarbetare var mycket positiva till den verksamhet som Gävleborgsgruppen genomför. Denna positiva "feedback" gör ju att vi alla känner att vårt arbete är meningsfullt och att vi är på rätt väg i utvecklingen av hemvärnet. Att känna tillfredsställelse i arbetet är en förutsättning för kvalitetsutveckling.

Under året har vi också genomfört en mycket bra och givande utbildning tillsammans med räddningstjänsten och polisen. Många praktiska övningar har genomförts med våra hemvärnsförband. En av våra stora uppgifter är ju att stödja det civila samhället vid stora påfrestningar men även vid eftersök av försvunna personer.

Eftersom vi också har ansvaret att samverka med alla våra kommuner så deltager vi naturligtvis i kommunernas beredskapsdagar.

Just personkontakten med kommuner, polis och räddningstjänst tycker vi är särskilt viktig om någonting skulle hända. Allt är ju så mycket lättare om vi känner varandra.

Ett mycket trevligt avbrott, i vårt dagliga arbete, var utbytet med hemvärnet från våra vänorter i Gjövik (Norge) och Naestved (Danmark). Under några dagar i maj genomfördes det tävlingar under mycket trevliga förhållanden i anslutning till vårt övningsfält på Kungsbäck. Allt avslutades med en trevlig middag med dans i Marma läger.

I slutet av augusti genomförde vi vårt reservofficersmöte inom Gävleborgsgruppen. Det är av stor vikt att vi får genomföra dessa dagar varje år. Hela Försvarsmakten har ett mycket stort ansvar gentemot sina reservofficerare. Det blir inte så mycket krigsplanläggning men det blir en kontakt och en kunskapsuppbyggnad som är viktig för framtiden.

Under ett veckoslut i september utbildade vi lettiska hemvärnsbataljonchefer i spärrning av flygfält samt i hamnminering!!! Vem kunde tro detta för några år sedan? Detta visar ju trots allt att någonting har hänt på andra sidan Östersjön. Vi deltog också i marinens stora övning som gick under namnet Ostbågen. Fo-gruppstaben i Gävle tillsammans med hemvärnet som har marina uppgifter övades under ett antal dagar i september. Den övningen kom att ge oss nya kunskaper och erfarenheter inför framtiden.

Under 1999 har vi fått en ny medarbetare från Dalregementet. Det är före detta I 14-officeren Anders Lundmark (före detta Olsson) som har börjat hos oss. Till hösten kom det ytterligare en före detta I 14-officer till Gävleborgsgruppen. Det är Per-Erik Krause (före detta Walkvist) från K1 som nu återvänt till hembygden. Som ni alla förstår så är det ju av allra största vikt att vi även i framtiden får nya arbetskamrater till Gävleborgsgruppen. Därmed är jag framme vid den osäkra framtiden.

Vad kommer nu att hända med Dalregementet efter nästa försvarsbeslut?

Tänk om regementet skulle avvecklas! Vad kommer då att hända med Gävleborgsgruppen? Vilket förband kommer vi då att tillhöra och vad kommer det att innebära för oss alla? Kommer vi att kunna lösa våra uppgifter lika bra som nu? Hur blir det med stödet från vårt eventuellt nya förband? Ja, det är många frågor som kommer att få sitt slutliga svar i början på näs-

ta år. Redan under oktober kommer ju ett gemensamt förslag att redovisas av politikerna och Högkvarteret.

Vi hoppas naturligtvis att Dalregementet kommer att få leva vidare i den kommande Försvarsmakten även om vi förstår att kampen kommer att bli svår.

Hur det blir med oss som tillhör Gävleborgsgruppen kanske jag får tillfälle att återkomma till vid ett senare tillfälle.

Vid Regementets Dag i Falun den 29 augusti 1998 deltar Gävleborgsgruppen med vår regementsfana samt kamratföreningen med sin fana. Här en bild från högtidligheterna på idrottsplatsen Dalavallen. Framför gruppen dess chef, överstelöjtnant Håkan Nordfors. Regementets fana förs av major Göran Larsson, kamratföreningens av major Leif Larsson.

Foto: Bo L Grawe.

EN BORTGLÖMD REGEMENTSCHEF

av Knut Björkenstam

Hugo Ankarcrona.

Överste Georg Nyström (1865–1942) var chef för regementet åren 1915–1923. Det framgår av "regentlängden". Vad som inte framgår av denna, eller har stått att läsa om någon annanstans, är att under perioden den 30 november 1920–13 juni 1921 var överste Nyström tjänsteförrättande arméfördelningschef i Östersund. En tillförordnad regementschef var då kommenderad till Kungsbäck. Det är den "bortglömde" regementschefen.

Den som då förde befäl över regementet var översten i armén Adolf Hugo Emanuel Ankarcrona (1873–1957). Denne kom närmast från Svea livgarde men hade börjat sin officersbana vid Jönköpings regemente 1894. Då tjänstgöringen vid Hälsingarna upphörde blev Ankarcrona överste och chef för Västerbottens regemente. Han blev generalmajor 1932 och avgick ur aktiv tjänst 1935 och var då brigadchef vid Östra brigaden.

I detta sammanhang kan nämnas att en son till generalen, Sten-Sture Ankarcrona (1906–1971), artillerist från Boden, som överste kom till Gävle 1957 för att bli befälhavare för Fo 21. Denna befattning innehade han fram till våren 1970, således i 13 år! En son till Sten-Sture Ankarcrona, översten av 1. graden Gustaf Ankarcrona, Östersund, har godhetsfullt ställt vissa data om samt fotografiet av sin farfar till förfogande.

EN ANNORLUNDA FÖRENING

av Knut Björkenstam

Då jag en dag i vintras sitter i kamratföreningens arkiv i källaren till Soldathemmet finner jag en brun "kontorsbok" inbunden med linnerygg. På pärmens framsida är fastsatt en etikett på vilken står: **Medlemsförteckning jämlikt SF nr 55/1911, § 9, samt Reskontra över insatser – Officers- och underofficerskårernas vid I 14 Skrädderiförening u. p. a.** Detta väcker mitt intresse och jag börjar bläddra i boken.

På första sidan står samma text som på etiketten med tillägget: **Samtliga hava, där ej annorlunda angives, hemvist i Gävle.**

Förteckningen upptar namnen på 62 officerare och underofficerare. Alla som anmäler sig från början är angivna i tjänsteställningsordning. Den förste är regementschefen, överste Casper Ehrenborg, den siste vapenhantverkare Fritz Johansson. Bland dem som är med från början och alltfort är i livet är Helmer Nygren, född 1905. De som blir medlemmar efter starten förs in efter hand som de ingår som medlemmar.

Skrädderiföreningen verkar ha börjat den 1 juli 1937. Då är de första noteringarna gjorda om "ingått som medlem". Insatsen är på 50 kronor som betalas med tio kronor per månad fram till och med november. De som inträder senare betalar samma summa uppdelad på de första fem månaderna.

De flesta som är noterade ansluter sig under föreningens första halvår, således under månaderna juli–december 1937.

Övriga noteringar utgörs endast av anteckningar om och när vederbörande "avgått ur föreningen på egen begäran" eller är anmäld som avliden. I båda dessa fall har insatsen betalats tillbaka, i det senare fallet till dödsboet. De som avgår på egen begäran verkar ha gjort det i samband med transport till annat förband (motsvarande) eller lämnat den aktiva tjänsten med pension.

För vissa finns inga noteringar efter det att den sista delinbetalningen av insatsen ägt rum. Detta gäller för elva officerare och 18 underofficerare. Den siste som är noterad som medlem är major Hamnström 1941.

Sista anteckningen i boken är en notering av utträde ur föreningen. Den är daterad den 10 oktober 1947 och gäller musikfanjunkaren Karl Ivar Norman.

Syftet med föreningen framgår ingenstans. Kanske att det finns en koppling till befälsskrädderiet på regementet. Om någon vet något om den "annorlunda" föreningen så meddela gärna författaren det.

MED HÄLSINGAR I TORNEDALEN 1944

av Hans Nedin

Tornedalen vintern 1944. I de norrbottniska skogsmarkerna väster om Karungi låg i ganska gott flygskydd och väl utspritt barackläger Veittivaara. I terrängen finner man också en mindre älv, Keräsjoki. Här var Hälsingebataljonen Fogelin (II./I 14) grupperad.

Jag var chef för tunga kompaniet, förstärkt med en pansarvärnspluton. Så infanteriförband vi nu än var, så mönstrade vi likväl 65 hästar, inte storvuxna men oömma och tåliga djur, som tog sig fram i nästan vilken svår terräng som helst.

I mitt område fanns en del enkla byggnader, såsom expeditionsbarack med bland annat kompanichefs- och adjutantsförläggning, vardera rummet med ytan 2 x 2,5 meter. En så kallad matsal med utbyggnad för kokkärrorna och ett befälshus, där kompaniets "höjdare" begåvats med något slags mäss. I övrigt tältförläggning men med trägolv.

Någon storslagen fritidsunderhållning bjöds det inte på men uppfinningsrika kamrater höll i gång och konkurrerade effektivt med storskogens tystnad.

Vid ett tillfälle per månad fick ett kompani i taget ordna dans. En härlig tillställning. Alla bataljonens häckkärror samlades och fördes förhoppningsfullt till Karungi, där något slags kvinnligt sjukvårdsförband "samariter" höll till. Förmodligen fanns också en luftbevakningsstation med "luftlottor" i närheten.

Man trängde beredvilligt ihop sig fyra och fyra på de utlagda sittbrädorna och så gick karavanen till aktuellt kompanis matsal. Ett hoptrimmat jazzband svarade för musiken och detta med den äran. Gudnåde den danssugne vapenbroder från annat förband, som försökte slinka in i samlingen. Kompanichefen, "löjtisen", fick ta sig en titt då och då på evenemanget men ansågs inte böra bjuda upp.

Nog fanns det mycket känslor och hemlängtan bland oss "beredskapare". En av mina mannar hade spårat upp en ensam äldre kvinna i ett skogstorp. Han "bonnade" helt enkelt och var hos henne i flera dygn. Av en rättslig instans blev han dömd till tio dagars arrest utan tjänstgöring. Enligt direktiv uppifrån så restes ett speciellt arresttält i närheten av expeditionsbaracken. Gevärsposten kunde då hålla ett vakande öga på tältöppningen. Arrestanten skulle inte elda själv utan sådant ombesörjdes av annan tillfälligt tjänstgörande eldpost. Allt under överinseende av jourhavande dagunderofficer, för vilkens tjänst jag utarbetat noggrann instruktion.

Olyckligtvis så brann tältet upp med inneliggande utrustning, när halva strafftiden avverkats.

Jag blev kallad till krigsrätt i Kalix och kunde anföra flera förmildrande omständigheter. Min avsikt var ju att hjälpa dagunderofficeren, en furir som jag uppskattade mycket.

Med stor förvåning mottog jag domen, vari kompanichefen blev ålagd 500 kronor i skadestånd till Kronan. En dåtida löjtnantslön förslog ju ingalunda att klara en sådan utgift. Jag beslöt ta fasta på överklagningsrätten och författade ett långt brev till min svärfar, en före detta regementsofficer på I 14. Han var kunnig i gällande författningar och lyckades utverka en mildare dom, det märkliga: Jag beviljades "nåd" ned till 100 kronor.

Ja, så var det ofta på den tiden. Kompanichefen fick skulden för det mesta – kanske en reminiscens från indelningsverkets dagar?

Tiden gick sin gilla gång med rejäla vinterövningar i skog och på frusna myrar.

Kompaniets kommissarie var en ultraviktig person. Han hämtade proviant, furage och post med mera. Det sistnämnda ivrigt efterlängtat, ofta medförande glädje men också besvikelse och sorg. Koktrosschefen med sina kockar var andra betydande personligheter. Klart hyllade av kamraterna vid lyckade insatser men i "farozonen" om man uppfattat att de slarvat.

Ja, maten var ju även en viktig detalj i samvaron i befälshuset, där man bänkat sig kring ett stort bord kantat av träpallar. Plutonchefer, ställföreträdare och troppchefer var utplacerade längs sidorna medan kompanichefen och fanjunkaren tronade på var sin kortsida. Befälskocken hämtade portionerna hos "koket" och kunde piffa upp anrättningarna lite grann med servering av diverse konserver. Yngste plutonchefen var "verkställande husmor" och kunde använda vissa medel härför ur den insamlade mässkassan.

En av gruppcheferna på kulsprutorna visade sig vara en synnerligen förnämlig tecknare. Han tilldelades rullar av omslagspapper och färgkritor och åstadkom härliga planscher ur soldatlivet. Efter hand pryddes både matsalens och befälshusets väggar av dess "mästerverk".

Som tidigare nämnts så var det tunnsått med förströelser på fritiden. Det blev mest en del kortspel, att läsa böcker och tidskrifter samt höra på radion. En och annan lustighet kunde man dock kosta på sig i befälsmatlaget. Så till exempel tippade vi alla en rad var. Någon vinst att tala om, blev det väl inte, men den som knåpat ihop den bästa raden fick som ärebevis måla sin pall i egen grann färg. Det gjordes till "veckans inre händelse". Hade bäste radvinnaren redan tidigare fått utföra hedersinsatsen, så fick näste man träda till och på så vis kom det stora bordet att efterhand omges med en uppseendeväckande prålig samling färgglada sittplatser.

Beredskapstidens officerare fick verkligen pröva på att klara av situationer av de mest skilda slag. Var man dessutom på aktiv stat, diskuterades inga omvägar. Det vara bara -- buss på uppgiften.

Nu hände sig en kväll att gevärsposten vid expeditionsbaracken ville vi-

sa några kamrater hur skafthandgranat m/18 var konstruerad. Han hade två sådana fästade vid ammunitionsgördeln. Hur det nu gick till är oklart men plötsligt var huven avtagen, varvid spärrnål och säkringsbleck låg lösa i skaftet – med andra ord, granaten kunde fås att brisera om den utsattes för en stöt. Posten blev förskräckt och slängde iväg föremålet – ut i snön så långt bort som möjligt från vägen.

Dagunderofficeren rapporterade till mig och vi försökte få syn på granaten, som dock troligen hamnat dold i någon fördjupning.

Vem skulle nu klara av en sådan här belägenhet? Självklart den unge kompanichefen. Sergeant H. anmälde sig frivilligt att hjälpa mig. Vi beslöt att sätta igång så fort som övningarna plutonsvis börjat morgonen därpå.

Snödjupet var betydande och vi startade med att lägga ut masonitskivor, på vilka jag kunde krypa iväg för att "lokalisera" granaten. Jag hittade den snart. Den låg på tvären i ett grundligt nedtrampat fotspår, kanske en meter under snöytan. Hade trycket på snön förändrats så hade granaten rubbats ur läge, doppat mera ner i marken och förmodligen briserat.

Vi båda agerande kunde nu spänna en järntråd från barackgaveln och fästa andra ändan i ett träd, så att linjen gick rakt över det aktuella hålet. Vi hade också fått tag i en lämplig stålring, som trätts över järntråden.

Ett paket nitrolitstavar fästes i en stadig lina och försågs med väl tilltagen krutstubin och tändhatt. Linan stacks in i ringen. Jag grep tag i hela paketet och liggande på masonitskivorna kunde jag hasa mig fram till hålet medan min medhjälpare efterhand släppte efter på förbindelsen. Så kunde jag försiktigt låta sprängmedelsbunten hamna dikt an mot granatkroppen. Nu återstod att tända stubinen och backa tillbaka.

Utlösningen skedde planerat och vi kunde med tillfredsställelse konstatera att där bildats en vidsträckt och sotig krater i snön. Handgranat m/18 hade förintats.

Kvar efter händelsen fanns förvisso en modstulen och ganska ångerfull yngling, han som varit gevärspost vid tillfället. Jag bedömde det inträffade som en olyckshändelse och någon bestraffning förekom inte. Jag råkade höra en ordväxling bland några av hans kamrater gällande: "om han hade tackat löjtisen och schersanten?".

Jag låtsades inte höra. Pojkarna fick nog ändå veta av andra, huru den omtalade stegat in på expeditionen. Intagit enskild ställning och med klart godkänd honnör uttalat sitt hjärtas mening.

GÄVLE LOTTAKÅR 70 ÅR

av Ulla Gotthold

Den 12 juni 1928 bildades Gefle lottakår. Kåren har alltid varit den största inom Gävleborgs lottaförbund och med en diger lista över en verksamhet, som omfattar såväl insatser för militär myndighet som föreningsmässigt.

Kåren har bland annat stöttat Hälsinge regementes kamratförening genom att under många år genomföra praktiska arrangemang vid Regementets Dag. I början ägde den rum under två dagar, lördag och söndag, men senare endast en dag. Kåren ansvarade för den stora kaffeserveringen och flera små stånd för korv, glass och marketenterivaror, både i Regementsparken och på Lilla fältet. Hundratalet lottor var engagerade i skift och all planering och inköp ingick i lottornas ansvar. Enligt överenskommelse tillföll alltid 40 procent av vinsten I 14 kamratförening.

Under många år svarade kåren för kyrkkaffe i Soldatkyrkan de söndagar som det var högmässa i denna. Då predikade som regel regementspastorn. De som så önskade kunde efteråt samlas i Soldathemmet där lottorna hade dukat upp för kaffe med dopp.

Lottakårens 70-årsjubileum högtidlighölls den 12 september 1998 på Rikslottaförbundets kursgård i Älvkarleö. Ett drygt 40-tal lottor med gäster deltog. På plats fanns bland annat representanter för SLK riksförbund och Gävle kommun, kårchefer från närliggande kårer, representanter för Gävle och Hille hemvärnsområden samt I 14 siste regementschef, överste Tomas Bornestaf, som även representerade regementets kamratförening.

Det serverades en härlig festmåltid med många tal och överlämnades presenter i den trivsamma miljö, som kursgårdens värdpar alltid står för. Cajsa Gotthold med Yngve Eriksson vid pianot stod för sång- och musikunderhållning.

Märta Dandanell, 98 år, och som varit med allt sedan kåren bildades avslutade kvällen med ett charmant tacktal och lyckönskade i det fortsatta arbetet.

Efter I 14 museums avveckling har kåren återfått en docka klädd i den allra första föreningsdräkten, en klänning i så kallat sjuksköterskety, och med tillhörande huvudsnibb. Dockan överlämnades som gåva till lottornas kursgård.

BLÅKLINTSBLOMMAN ÄN EN GÅNG

av Fred Brolin

När jag en kväll hösten 1998 satt och väntade på TV-sporten, undrade jag vad jag skulle göra för att hålla mig vaken. Jag vände mig om och tog en bok från bokhyllan utan att läsa på ryggen. Det råkade bli **Valda skrifter dikter**, elfte upplagan, av Viktor Rydberg. (En av många böcker som står mer som prydnad än för att läsas). Inte alltför uppiggande kan det tyckas. Men vänta skall Ni få se.

Jag bläddrade förbi sida för sida. När endast några sidor återstod av bläddrandet blev uppslaget **Vandringsmän I Längtan** vars andra vers löd:

En **blomma blå** som blickar
över åkerns ax och nickar
till vandrarn långt ifrån,
men innan fram han hunnit
han sjunkit och försvunnit
bland böljande rågens strå.

En föraning om vad som komma skulle.

Nästa uppslag i boken **II. Fantos och Sulamit.** Jag var benägen att slå ihop boken men eftersom endast några sidor återstod vände jag blad och såg mitt på sidan **Det sägs....** Det klack till i mig. Heureka! Jag har funnit den - **Blåklintsblomman!**

Många gånger från 1945, då nybliven fänrik, har jag hört den läsas på officersmässen av Erik Wennsten, sedan av Oscar Sundberg, Paul Strömberg med flera yngre. Dock med en något annan lydelse. Vid varje tillfälle har det säkert diskuterats, vem som skrivit dikten. Äntligen vet vi!

Vad som händer härnäst får andra bestämma. Själv tycker jag väl att den ursprungliga lydelsen skall gälla vid våra sammankomster:

Det sägs, att, vart han kosan styr
med blåklintsblomman i hatten,
det även vid mulnaste himmel flyr
ett sken över land och vatten.
Det sägs, det viskar en melodi
i hyddorna in, där han går förbi,
som hugnar i dagens trälbestyr
och ger vackra drömmar om natten.

Men än har dagen glans och färg,
än blänka stjärnorna i natten,
och vandraren går över dal och berg
med blåklintsblomma i hatten.
Det sägs, det tonar en melodi
i hyddorna in, där han går förbi,
som gör, att en bunden känner sig fri
och har vackra drömmar om natten.

Bokverket gavs ut på Albert Bonniers förlag 1917. I Bocken 1997 skrev Knut Björkenstam om Blåklintsblomman och efterlyste dess ursprung. Nu vet såväl han som alla vi andra hur det förhåller sig med det.

ETT REGEMENTSJUBILEUM UTAN REGEMENTE

av Knut Björkenstam

År 1924 högtidlighölls vårt regementes 300-årsjubileum med anledning av att regementet officiellt sattes upp 1624. Följaktligen var det år 1974 dags för ett 350-årsjubileum. År 1999 skulle regementet således ha kunnat högtidlighålla sitt 375-årsjubileum. Regementet lades emellertid ner den 27 november 1997 varför något jubileum inte kunde bli aktuellt.

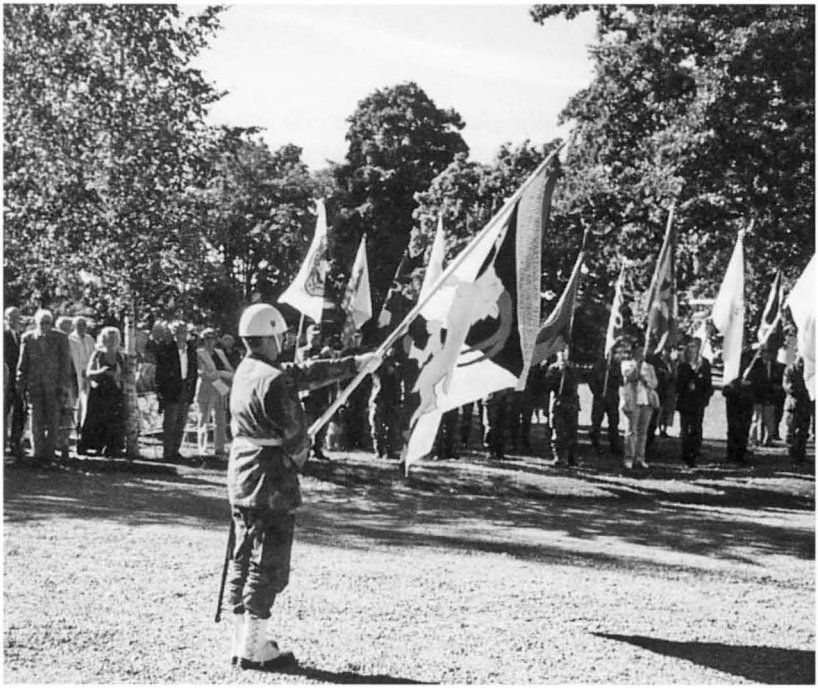
Frågan om att emellertid erinra om att regementet sattes upp för 375 år sedan väcktes hösten 1998 av I 14 S. Efter diskussioner mellan denna förening, kamratföreningen i Gävle och Dalregementet i Falun beslutas att detta regemente under år 1999 skall ansvara för att utforma en lämplig ceremoni för denna "erinran". Våren 1999 beslutades vidare att det lördagen den 11 september blir Regementets Dag på Kungsbäck. I 14 S och kamratföreningen får delta i utformningen av programmet.

Det beslutas också att en särskild högvakt skall genomföras lördagen den 18 september 1999 på Kungl Slottet i Stockholm för att även i detta sammanhang erinra om de 375 åren och vårt regemente, som sedan augusti 1957 och fram till december 1992 genomfört många högvakter. Initiativ till detta tas av I 14 S med stöd av såväl garnisonsavdelningen på Stockholms slott som regementschefen i Falun.

Lördagen den 11 september är en strålande dag med sol som skiner från blå himmel och med en behaglig sommarvärme, precis så som det oftast var

Avlämning på Rådhustorget till chefen för Gävleborgsgruppen överstelöjtnant Håkan Nordfors. Foto: Knut Björkenstam.

Parad för fanan! Fanförare major Göran Larsson.
Foto: J-O Nyström, I 13/Fo 53.

på Regementets Dag på Kungsbäck. Klockan 11.00 börjar Flygvapnets hemvärnsmusikkår i Gävle att konsertera på Rådhustorget medan fanvakt med regementets fana, fanförare med kamratföreningens fana samt en fanborg ur de frivilliga försvarsorganisationerna liksom fanförare med kompanifanorna från regementet marscherar upp. Många åskådare samlas under tiden för att bevittna ett i Gävle numera så ovanligt evenemang. Klockan 11.15 sker avlämning till försvarsområdesbefälhavaren tillika regementschefen översten av 1. graden Rolf Dahlström, som efter inspektion beordrar avmarsch till Regementsparken.

I Regementsparken samlas under tiden inbjudna och andra intresserade för att vara med om högtidligheterna. Deltagarna i paraden kommer med musikkåren i täten inmarscherande bakom soldattorpet och grupperar sig traditionsenligt med fanvakten till vänster om och musikkåren till höger om minnesstenen. Fanborgen ställer upp till vänster om fanvakten. Minnesstenen flankeras av en hälsingeknekt, i uniform m/1683 och kompanifana från tiden, samt av Ulf Laurén med kamratföreningens fana.

Klockan 12.00 ljuder regementets igenkänningssignal och överste Dahlström går fram för att ta emot. Efter avlämning och "Goddag hälsingar!" sker parad för fanan. Så följer högtidstal av regementschefen tillika vår kamratförenings ordförande och anförande av regementets siste chef, översten Tomas Bornestaf. Korum förrättas av kyrkoherden Stefan Nilsson var-

Kransnedläggning vid minnesstenen. Framför stenen Rolf Dahlström och Håkan Nordfors. Foto: Knut Björkenstam.

efter en krans läggs ner vid minnesstenen. Som sista punkt på programmet spelas regementets marsch.

Mellan dessa programpunkter spelas marscherna "Gästrikebrigaden" och "Gävleborgarnas marsch", komponerade av tvillingbröderna Leif respektive Sverker Hållander. För dessa insatser belönas de med "träbocken". Då Leif Hållander erhåller sin lämnar han över en nykomponerad marsch, nämligen "Hälsingebrigaden". Två medlemmar i kamratföreningen, Östen Andersson och Knut Björkenstam, får mottaga Sveriges Militära Kamratföreningars Riksförbunds (SMKR) förtjänsttecken i guld (de första i kamratföreningens historia) för sina mångåriga och inom olika områden gagneliga insatser för regementet och kamratföreningen. Vidare tilldelas Tomas Bornestaf av Knut Björkenstam I 14 S bordsstandar som bevis på föreningens uppskattning av hans insatser som kamratföreningens ordförande.

Efter ceremonins slut marscherar alla som är inbjudna till den efterföljande buffén i gamla manskapsmatsalen med musikkåren i täten via Lilla fältet och platsen för "grind nummer 7" in på kaserngården, numera skolgården. Efter buffén sker förflyttning till högskolans aula där två filmer visas, den ena om det sista utbildningsåret 1992-1993, den andra om regementet och dess år i Gävle. Så kan överste Dahlström klockan 15.30 avsluta dagen med att tacka för att så många hörsammat kallelsen och förhopp-

På marsch till matsalen och den väntande buffén .

Foto: Knut Björkenstam.

Förtjänsttecken i guld till Östen Andersson.....

.....och Knut Björkenstam. Till vänster Bo L Grawe, Bo Lewin, Björn Ellebo och Tomas Bornestaf. Foton: J-O Nyström, I 13/Fo 53.

ningsvis fått en dag att minnas. Och det fick vi alla som var med. Det kändes ibland lite tjockt i halsen och en aning fuktigt i ögonvrån. Men det må det göra en Regementets Dag som denna. Tack alla som var ansvariga för att denna dag kunde genomföras!

Lördagen den 18 september samlas Hälsingar och andra intresserade för att övervara högvaktsavlösningen på Kungl Slottet i Stockholm. Hälsingeknekten från 1683 med sin fana samt Hans Beminge med kamratföreningens och Jonas Neikter med I 14 S fana står under ceremonierna uppställda utanför vaktchefens fönster. Där finns också en fanförare med Dalregementets fana. Vi övriga står på anvisad plats utmed slottets västra fasad.

Klockan 12.15 marscherar vakten in med Flygvapnets hemvärnsmusikkår i Gävle i täten. Regementets och hemvärnets fanor förs framför vakten som utgår ur Dalarnas hemvärn. För att ytterligare markera dagens betydelse spelas musik med anknytning till regementet. Självfallet får vi lyssna till regementsmarschen, som inte spelats i detta sammanhang sedan 1992. Efter ceremonin samlas, av I 14 S inbjudna, i Högvaktscaféet en trappa upp i kommendantflygeln, där klubbföraren i I 14 S hälsar de närvarande väl-

Kamratföreningarnas fanor och "karolinernas" fana förs in på borggården. I täten för "truppen" ses Carl Gustav Dahl. Foto: Knut Björkenstam.

Regementets och hemvärnets fanor strax före inmarschen på borggården.
Foto: Knut Björkenstam.

komna och uttrycker sin tacksamhet över att denna tradition har kunnat återupptas. Till chefen för garnisonsavdelningen, överstelöjtnanten Urban Schwalbe, överlämnas ett exemplar av I 14 S bordsstandar som ett bevis på vår uppskattning av det goda samarbetet såväl inför dagens högvakt och samling som inför dem som tidigare förekommit. Gästerna bjuds sherry, juice och prinsesstårta. Till I 14 S överlämnar ordföranden i signaltruppernas kamratförening i Stockholm, översten av 1. graden Bertil Lövdahl, denna förenings bordsfana och ordföranden i Klubb 19, översten av 1. graden Lennart Frick, den föreningens jetong. Båda uttalar sin uppskattning av I 14 S insatser för att måna om och berika de "lokala" kamratföreningarnas i Stockholm verksamhet. Ännu en lyckad och minnesvärd dag till erinring om vårt regemente var så till ända.

SÄLLSKAPET HÄLSINGE REGEMENTE

av Lars Ljungkvist

Stiftelsen "Sällskapet Hälsinge Regemente" är i år inne på sitt sjunde verksamhetsår. Vintern har farit fram hårt detta år och skadat såväl husfasad som rosenrabatter. Samtidigt var denna period gynnsam för stiftelsen i och med att styrelsemedlemmen Lars Ringqvist förtjänstfullt förhandlade med Länsarbetsnämnden och nådde ett viktigt mål: att kunna anställa en "vaktmästare och allt i allo". Denne vaktmästare har kunnat arbeta med allt det som styrelsen hoppas kunna göra på sin fritid; måla fönster, slipa och måla om möbler, göra i ordning golvet i kyrkan, fortsätta att dekorera och göra snyggt på övervåningen, laga trappan till köket där murbruket hade släppt, bättringsmåla fasaden med mera. Detta har inneburit en rejäl ansiktslyftning för Soldathemmets interiör och exteriör. Vaktmästaren kan också ta hand om bokningar när husfrun är ledig.

Kyrkorummet har också förskönats med en glasmonter innehållande regementets kalkar, oblataskar, vinkanna och brudkrona. Montern är placerad nedanför predikstolen och har en sinnrik belysning. Bara denna glasmonter är värt ett besök i Soldathemmet.

I Soldathemmets källare förvaras alla handlingar från den gamla officerskåren. Här finns även tavlor som inte fått plats i lokalerna samt en hel del böcker. Under vintern–våren har Ture Karlström och Östen Andersson gått igenom materialet och arkiverat alla handlingar efter konstens alla regler. Plötsligt är det ordning och reda i källaren. Detta innebär också att den som vill forska, eller bara är nyfiken på något, nu mycket lätt kan finna vad han söker. Styrelsen är mycket glad och tacksam över denna insats.

Verksamheten har i stort funnit sina former och med de frivilliga insatser som görs, går den ekonomiskt utan förlust. Våra viktigaste hyresgäster är fortfarande Heliga Trefaldighets församling och Gävleborgsgruppen. Ytterligare en viktig hyregäst har tillkommit så sent som i september 1999. Ett ordenssällskap hyr i stort två gånger per månad och nyttjar då bottenvåningen. Ordenssällskapet har dessutom ett förråd i källaren för sina "regalier". Detta förråd har helt bekostats av ordenssällskapet. Förrådet har också bidragit till att ordningen i källaren nu är acceptabel.

Våra uthyrningslokaler är mycket populära vilket innebär, att vill man vara säker på att få tillgång till dessa, så måste man vara ute i god tid med sin bokning. Redan nu börjar det att bli fullbokat för våren år 2000. Detta är naturligtvis glädjande och nödvändigt för att ekonomin skall gå ihop.

Nästa satsning från styrelsen är att marknadsföra övervåningen exempelvis till företagsledningar eller mindre grupper, som vill kunna arbeta ostört

i en angenäm miljö och med viss service såsom kaffe, lunch etc. Detta kan ge stiftelsen ett välbehövligt tillskott i kassan.

Sammanfattningsvis kan sägas att stiftelsen Sällskapet Hälsinge Regemente seglar fram för fulla segel i en väl utmärkt farled. Hur vi kommer att påverkas av ett nytt försvarsbeslut, vet vi naturligtvis inte. Vad vi vet är, att ändamålet och grunden för stiftelsen inte kommer att ändras och att verksamheten fortsätter, oavsett hur många regementen som kommer att läggas ned. Soldathemmet tillhör oss gamla Hälsingar!

Regementets nattvardsserviser är nu placerade i Soldatkyrkan i en säkerhetsmonter nedanför predikstolen. Den av officerskårens damer år 1951 skänkta brudkronan står längst till vänster. Skickligt anordnad belysning förhöjer skönhetsintrycket. Foto: C-F Elson.

ÅRSMÖTET 1999

av Knut Björkenstam

Årsmötet med Kungl Hälsinge regementes kamratförening ägde rum onsdagen den 17 mars klockan 18.00 i Gävle. Lokal för detsamma var Järnvägsmuseet, något som uppskattades av alla.

Vi var 30 personer som hade hörsammat kallelsen. Ordföranden Tomas Bornestaf öppnade mötet och ledde det snabbt och effektivt igenom de olika punkterna enligt dagordningen.

Det blev skifte på ordförandeposten. Efter Tomas Bornestaf tillträdde Rolf Dahlström, numera chef för Kungl Dalregementet men officer vid Hälsingarna dessförinnan. Nya i styrelsen efter Gustaf Åsberg och Östen Andersson (30 år!) blev Hans Beminge och Göran Larsson. Kenneth Lundström blev ny revisorssuppleant efter Per Söderblom. I valberedningen efterträddes Björn Ellebo av Torbjörn Lööw och Lennart Sohl av Ove Sundell.

Efter mötet lottades tre stycken kartböcker ut, prov på lantmäteriverkets produktion, och fann också sina mottagare i form av tre lyckliga vinnare. Tack för det Tomas Bornestaf!

Så följde en intressant visning av museet. En kunnig och inspirerande guide lotsade oss fram genom de olika epoker, allt räknat från 1856, som järnvägen funnits i vårt land. Särskilt intresse väckte den godsfinka som var inredd som trupptransportvagn med liggplatser i två plan, halm, kamin och dass och allt annat som hörde till. Regementet hade bidragit med dockor, uniformer och annan militär rekvisita genom att regementets museum lades ner under 1998. Vi var många som kom att erinra oss inte bara beredskapsårens trupptransporter på järnväg utan även senare sådana, som exempelvis upp till den stora övningen Ö 65 i Västerbotten hösten 1965.

Det smakade sedan gott med landgång och öl som var uppdukat i en restaurangvagn "ihopbyggd" med museet. Även här kände vi av vingslagen från forna dagar när "Första middagen serverad!" ekade i vagnskorridorerna.

Innan vi skiljdes för kvällen utförde Rolf Dahlström sitt första uppdrag som nyvald ordförande. Han avtackade Tomas Bornestaf för det arbete han lagt ner på att aktivera föreningen och få verksamheten att komma igång. Som ett bevis på uppskattning överlämnades Guldbocken, kamratföreningens främsta utmärkelse. Applåder följde. Ett ovanligt trevligt och lyckat årsmöte var till ända.

Skifte på ordförandeposten: Tomas Bornestaf lämnar över till Rolf Dahlström. Foto: Knut Björkenstam.

Interiör av godsfinka inredd för trupptransport. Foto: Knut Björkenstam.

KAMRATFÖRENINGENS VERKSAMHET 1998

Styrelsen för Hälsinge Regementes Kamratförening får härmed avgiva följande berättelse över verksamheten 1998.

Hedersledamöter	Överste 1 Allan Månsson
	Överste 1 Carl-Henrik Gåsste
	Hemmansägare Einar Berlin
	Kapten Helmer Nygren
	Överste 1 Ingmar Arnhall
	Överste 1 Karl-Evert Englund
Ordförande	Tomas Bornestaf
Vice ordförande	Thorsten Åstrand
Sekreterare	Östen Andersson
Kassör	Kurt Kvist
Ledamöter	Gustaf Åsberg
	Ingemar Andénius
	Knut Björkenstam
	Ingvar Pira
	Ulf Laurén
VU	Tomas Bornestaf
	Thorsten Åstrand
	Kurt Kvist
	Ingemar Andénius
	Knut Björkenstam
	Östen Andersson
Revisorer	Knut Eliasson
	Edvard Jonsson
Revisorssuppleanter	Lars Ljungkvist
	Kenneth Lundström

Kommitté för valberedning 1999

Björn Ellebo, sammankallande
Eric Åkerlund
Lennart Sohl

Redaktionskommitté för årsskriften Bocken 1998

Knut Björkenstam, redaktör
Bengt Froste
Lars Ljungkvist
Göran Larsson

Antalet medlemmar den 31 december 1998 var 270.

Styrelsen har haft två protokollförda sammanträden.

Året har präglats av två stora händelser, kamratföreningens 60-årsjubileum och utgivningen av den i år särskilt omfattande *Bocken,* denna gång förenad med sista delen av Hälsinge regementes historieverk, *Så minns vi Kungsbäck – Hälsinge regementes chefer 1968–1997 berättar.*

Från starten 1938 har kamratföreningen haft många olika aktiviteter, varierande antal medlemmar och på flera sätt dokumenterat sin verksamhet. När ett stort antal medlemmar, hundra deltagare i jubileumsfesten den 16 maj 1998, samlats kunde minnen från hela denna tid komma oss till del, fem medlemmar från instiftandet av föreningen den 14 augusti 1938 i Regementsparken. I vackert vårväder, som vanligt när vi samlas på Kungsbäck, kunde vi njuta av god spis, medryckande musik av sextetten Pontonjärerna, besök vid Gävleborgsgruppens lokaler och likaledes som brukligt avslutande kaffe vid Soldattorpet.

En annan del av firandet av kamratföreningens 60-årsjubileum genomfördes då föreningen stod som värd för en konsert den 8 augusti i Regementsparken med Bollnäs Blås – en manstark och skicklig blåsorkester – som underhöll en stor publik där många av kamratföreningens medlemmar lyssnade och njöt. Det var både lätt och roligt för ordföranden att tacka orkestern och överlämna kamratföreningens nål till orkesterns sprudlande presentatör.

Utgivningen av årets *Bocken* var den mest omfattande dokumentationen i vår årsskrifts historia. Samordningen med det avslutande historieverket visar på den tydliga känslan av praktisk samordning som regementet och kamratföreningen visat upp genom årtiondena. När det dessutom visade sig möjligt att i utformningen följa den förra Kungsbäcksboken från 1994 får man anse att resultatet blivit en riktig fullträff. Nya idéer för att fortsätta att ge ut en innehållsrik bok för alla kamratföreningens medlemmar är högst aktuellt och vi ser alla fram emot resultatet.

Till slut vill jag som ordförande framföra några personliga synpunkter. Att ha fått verka i kamratföreningens ledning under nu fyra år har varit mycket givande. Många nya och goda kontakter, stora utmaningar att hålla igång föreningen när nu förhållandena för regementet ändrats dramatiskt, stor glädje att ha fått delta i "tillverkningen" av årsböckerna och de goda upplevelserna av gemensam glädje när vi vid våra mera anspråkslösa men ändå så välbesökta vårträffar mötts på Kungsbäck.

Ett särskilt tack vill jag då rikta till föreningens mångårige, ja kanske "uråldrige" sekreterare Östen Andersson, som med osvikligt stöd underlättat mitt arbete och kassören Kurt Kvist som med fast hand hållit uppsikt över föreningens ekonomi.

Styrelsen framför ett tack till enskilda, organisationer och myndigheter, vilka på olika sätt bidragit till vår verksamhet.

Vi tackar även alla som på ett eller annat sätt bidragit till ökad förståelse för föreningen och dess syften att vidmakthålla och stärka samhörigheten mellan nuvarande och förutvarande "Hälsingar".

Gävle i februari 1999

Tomas Bornestaf Ordförande	*Thorsten Åstrand* Vice ordförande
Kurt Kvist Kassör	*Östen Andersson* Sekreterare

Den 27 november 1998 på årsdagen av regementets nedläggning 1997 ges boken "Så minns vi Kungsbäck" ut. En presskonferens är ordnad i Soldathemmet. Här ses några av medförfattarna. Från vänster Hans Lindblad, Allan Månsson, Lennart Ödeen, Knut Björkenstam och Tomas Bornestaf.
Foto: Annakarin Björnström, GD (med redaktörens kamera).

I 14 S VERKSAMHET 1998

Även 1998 får anses kännetecknas av "sedvanliga" arrangemang. Det var också första året som vi verkade utan att ha vårt regemente med oss. Vårt nya moderförband, Kungl Dalregementet, har dock med den äran tagit på sig sin nya roll, något som vi inom I 14 S varmt värdesätter och uppskattar.

Ledningens sammansättning blev efter årsmötet följande:

Klubbförare	Knut Björkenstam
Förste avlösare	Carl Gustav Dahl
Andre avlösare	Jan Josephsson
Skrivare	Bo L Grawe
Myntsamlare	Svante Karén
Gästabudsarrangör	Gunnar Hagstedt
Lösörebevarare	Lars-Gösta Carlsson
Med hemlig funktion	
tillika banerförare	Jonas Neikter

Vid årsmötet valdes ävenså penninggranskare:
Anders Bager och Lennart Littorin
Cajsa Gotthold (suppleant)

Valberedningen fick vid årsmötet följande sammansättning:

Sammankallande	Carl Gustav Dahl
	Carl Eric Engblom och Lennart Kindström

I 14 S har under året varit representerad i moderföreningens styrelse genom klubbföraren. Denne har deltagit i samtliga styrelsesammanträden samt jämväl i årsmötet.

Antalet medlemmar var vid årets början 107 och vid dess slut 116. Det innebär att föreningen för andra året i rad har ökat sitt medlemsantal om ej lika mycket som 1997. Tre medlemmar har under året avsagt sig vidare medlemskap, tre har uteslutits på grund av att de ej inbetalat årsavgiften trots flera påpekanden. 24 medlemmar = ständiga medlemmar (en ökning med tre).

En medlem, Carl Olof Rosenius, avled den 23 januari. Carl Olof var med och startade I 14 S hösten 1970. För att hedra hans minne insattes en penningsumma för att stödja Neurologiskt Handikappades Riksförbund.

I 14 S har under året uppvaktat därtill berättigade kamrater med telegram: Evert Danielsson (60), Paul Zetterlund (70), Carl Erik Almgren (85), Lennart Mattsson (60), Hugo Sööder (85), Tomas Lidman (50), Sven Söderhjelm (80), Olof Jonsson (75), Lars-Gösta Carlsson (60), Rolf Öhman (70), Gunnar

Berggren (75), Mats G Helander (60), Erik Adolfsson (50), Carl-Erik Asplund (75), Hans Wahlman (70) och Henning Jansson (60). I sin egenskap av ledamot av ledningen uppvaktades Lars-Gösta dessutom i "särskild ordning".

I 14 S har under det gångna året stött Föreningen för den beridna högvakten genom medlemskap.

Samverkan och utbyte med andra "lokala" kamratföreningar i Stockholm har fortsatt med gott och givande resultat. Vid samtliga våra aktiviteter har representanter för en eller flera av dessa föreningar deltagit.

Även under 1998 har vi den 14. i månaden ätit lunch tillsammans på Militärsällskapet. Vi har varit allt mellan två till åtta deltagare.

Ledningen har avhållit fyra ledningssammanträden, samtliga på FHS. De har som vanligt genomförts i en anda av stor samstämmighet och endräkt.

Vår- tillika årsmöte ägde rum på FHS den 26 mars. 82 kamrater med respektive samt i övrigt vänner och bekanta ställde upp, något som är nytt rekord! Kvällens föreläsare var det äkta paret Eva Dahlbeck och Sven Lampell som tillsammans talade utifrån sina olika livserfarenheter. Därpå följde sedvanligt samkväm.

Den 30 mars–1 april deltog klubbföraren som I 14 S representant i SMKR representantskapsmöte med Vikinglinjen till Helsingfors. Om detta har särskild rapport avlagts jämlikt protokoll den 21 april bilaga 2. Det är av värde att föreningen även fortsättningsvis deltar i dess möten!

Vid I 14 S årsmöte talar Eva Dahlbeck och hennes make Sven Lampell.
Foto: Bo L Grawe.

Den 16 maj högtidlighöll regementets kamratförening sitt 60-årsjubileum i Soldathemmet på Kungsbäck. Genom tillmötesgående av C I 13 ställdes buss till vårt förfogande och 34 medlemmar inklusive fruar (motsv.) kunde därigenom ges tillfälle delta i en i allt igenom lyckad jubileumsdag. I 14 S gåva till moderföreningen var ett för dagen speciellt framtaget bordsstandar med samma utseende som vår föreningsfana.

På I 13 i Falun genomfördes Regementets Dag den 29 augusti. Även nu ställde regementschefen en buss till förfogande för att ge medlemmar i I 14 S möjlighet att deltaga. Det kändes speciellt angeläget då det var första gången en som vår regementsfana efter nedläggningen skulle föras vid Dalregementet. 21 medlemmar och anhöriga deltog i resan.

Höstmötet gick av stapeln på FHS den 15 oktober. Av 46 anmälda infann sig 43. Kvällens föredrag hölls av kommendanten i Stockholm tillika chefen för Kungl Svea livgarde översten av 1. graden Kim Åkerman. Denne gav under rubriken "Vad händer egentligen?" sin högst personliga syn på försvarsfrågan i dag, något som mycket uppskattades.

Vid höstmötet gästföreläser chefen för Kungl Svea livgarde översten av 1. graden Kim Åkerman, som här avtackas av klubbföraren med ett exemplar av Bocken. Foto: Bo L Grawe.

Tre äldre gentlemän vid höstmötet. Från vänster Gösta Sundholm, Hugo Sööder och Åke Flink. Foto: Bo L Grawe.

Årets sista aktivitet var en filmafton den 17 november på FHS. Elva personer infann sig till en stunds tillbakablickande. "Långfilmen" var "Skyttekompanis anfall", inspelad på Kungsbäck i augusti 1961 och med Folke Nilsson och klubbföraren i huvudrollerna. Därefter visades glimtar från regementet i helg och söcken. Efteråt förtärdes landgång med tillbehör samt kaffe likaså med tillbehör.

Under året har ledningen fastställt särskilda stadgar som reglerar utdelning av föreningens bordsstandar.

Oaktat vad som händer inom Försvarsmakten ser vi ljust på framtiden. Till detta bidrar inte minst chefen för Dalregementet till vilken ledningen framför sitt varma tack för allt bistånd under 1998. Vi hoppas på ett gott samarbete jämväl framöver! Vi uppskattar också den positiva medlemsutvecklingen. Må vi alla hjälpas åt att göra vad vi kan för att den skall bestå. Tänk inte på vad I 14 S kan göra för Dig utan på vad Du kan göra för I 14 S!

K Björkenstam	*C G Dahl*	*Jan Josephsson*	*Bo L Grawe*
Svante Karén	*Gunnar Hagstedt*	*Lars-Gösta Carlsson*	*Jonas Neikter*

Foto: Evald Wiberg.

God Jul

och

Gott Nytt År

Regementets fana,
tilldelad regementet av konung Gustav VI Adolf
på Lilla fältet
den 29 september 1952

Bygdens försvar är bygdens folk

Ljusdals Tryck AB 1999

Bocken 1999
Dokumentet är skannat med upplösningen 300 pixlar/tum (120 pixlar/cm) och är direkt överfört till filformatet PDF (ver 6.0 eller senare). Arbetet har utförts av **Ulf Holmberg 2008-05-08**.